

δὲ σπάνιος καὶ ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ τῆς διαμονῆς του. Ἐν τῇ φύσει δὲν ὑπάρχει ἴσως τέρας ἀποτροπαιότερον τοῦ Κονακοῦσι, τοῦ ἀπολύτου τούτου κυριάρχου τῶν ἀδιεξόδων δασῶν καὶ τῶν μισμογόνων ἐλῶν τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Ἀνθρωποὶ καὶ θηρία ἀποφεύγουσι τὴν ἀποτρόπαιον μορφήν του, ἥτις ἀπολιθοῖ τὸ θυμὸν αὐτοῦ, τὰς σπείρας του, αἵτινες συνθλῶσι τοῦτο, τὸν ὀδόντα του, ὅστις τὸ φονεῖ, τὸ στόμα του, ὅπερ τὸ καταπίνει.

Ὁ ὄφις αὐτὸς εἶναι ὁ ἀληθὴς λυμεὼν τῶν χωρῶν ἐκεῖνων. Ὅταν περιέρχεται ἀνὰ μέσον τῶν περιπλοκῶν τῶν δασῶν ἢ ὑποὶ τὴν φανταστικὴν του κεφαλὴν ὑπεράνω τῶν καλῶν, ὀλόκληρος ἡ φύσις καταλαμβάνεται ὑπὸ φρίκης. Πάντα σιωπῶσι, τρέμουσι, κρύπτονται. Βασιλεύει διὰ τοῦ τρόμου ὃν ἐνσπείρει, διὰ τῆς βδελυγμῆς, ἣν ἐμπνέει.

Τὸν Κονακοῦσι διακρίνει ἡ ἐξῆς περίεργος καὶ τρομερὰ ἰδιότης. Ὅταν ὀργίζεται, παρατηρεῖ ὁ Φραγκλῆνος, ἅπασι αἱ φολίδες ἀνεγείρονται ἐπὶ τοῦ ἀσπαίροντος σώματός του ὡς τὰ περὰ ὀργισμένου ἀλέκτορος. Αἱ δὲ φολίδες αὐτοῦ εἶναι εὐκνητῶτα καὶ ὠραϊσάται. Ἐν τῷ ζωϊκῷ κόσμῳ οὐδὲν ἄλλο ζῶον ἔχει λαμπρότερον ὀπλισμόν. Ἐν αὐτῷ μετ' ἀξιοθαυμάστου συμμετρίας συμμίκνυνται, διαδέχονται ἀλλήλα, συγχωνεύονται, ὠχρίωσιν, ἐπαναφαίνονται τὰ ὠραιότερα χρώματα. Μεθ' ἁρμονίας ἀπαραιμύλου συνδέονται αἱ χαριέσταται ἀποχρώσεις, αἱ εὐχρίσθητοι ἀναχλάσεις, αἱ ἀερώδεις καὶ ἐναλλάσσουσαι στιλβηδόνες. Ἐν τῇ φύσει δὲν ὑπάρχει ἕτερον ὃν μᾶλλον ὑπερφάνως ἐνδεδυμένον τοῦ τέρατος τούτου.

Ἡ ἐξωτερικὴ αὐτοῦ περιβολὴ ὁμοιάζει πρὸς τὴν πλήρη λίθων μυλωτὴν τῶν Ἀσσυρίων μοναρχῶν, πρὸς τὸν ἀδαμαντοποικίλτον μανδύαν τοῦ Σαρδαναπάλου, ἡπλωμένον ἐντὸς τῶν ἀρωματικῶν χόρτων τοῦ Νέου Κόσμου.

Ἀλλὰ μόνον τὸ ἔνδυμα ἔχει ὠραῖον ὁ ὄφις οὗτος. Ἀπὸ τοῦ στόματος ἐξερεῖται σίαλον καὶ ἀφροῦς. Οὐδὲν εἶναι αὐτοῦ ἀγριώτερον, ἀποτροπαιότερον, φρικτότερον καὶ μᾶλλον βδελυκτόν. Ἡ παρὰ φύσιν ἀσχημία προσενεῖ ἀποτροπιασμόν καὶ συγχρόνως ἔλκει. Αὐτὴ ἐνθ' ἐμποιεῖ τρόμον συγχρόνως προσελκύει. Θέλει νὰ τὴν ἀποφύγῃ τις, ἀλλὰ μένει ν' ἀντισταθῇ, ἀποθνήσκει. Εἶναι μαγνητισμὸς τοῦ τρόμου.

Ἐξαιρουμένων τῶν λαμπρῶν φολίδων τῶν ἀνεγειρομένων ἐν ὀργῇ ὡς ξίφη μετὰ φοβεροῦ θορύβου, ἡ θέα τοῦ τέρατος εἶναι ἀποτρόπαιος.

Αἱ ἀργυραὶ καὶ χρυσαὶ αὐτοῦ σπείραι ἀποτελοῦσι βρόχους ἱκανοὺς νὰ καταπνίξωσι καὶ ταῦρον ἢ γλῶσσά του εἶναι φλόξ, ὁ ὀδὸς του ἄγκιστρον, τὸ ἀνοιγμα τοῦ στόματος ἄβυσσος, τὸ σιάλον του βεῦμα, ὁ ὀφθαλμός του πῦρ, τὸ βλέμμα του μαγνήτης, τὸ δηγμά του θάνατος.

Ὁ Κονακοῦσι ἀρέσκειται εἰς τὸ ἄσμα καὶ τὴν γυμναστικὴν. Ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς ἀρωματώδους χλόης, ἀναπαύσων μεθ' ἡδονῆς ὡς πελώριον περιλαίμιον τὴν ἐκ τοπαζίου καὶ σμαράγδου περιβολὴν του, μετὰ τὸ στόμα ἡμιανοικτὸν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλείστους, ἀρέσκειται ἀκρώμενος τὴν μελωδικὴν φωνὴν πτηνοῦ τινος, ἢ παρακολουθῶν τὰ ἄλματα σκυῖου ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν φοινίκων. Πλὴν τῶν θυμάτων, ὡς οἱ Ῥωμαῖοι Καίσαρες, θέλει ἀθλητὰς καὶ μουσικούς, ὡς ἄλλος δὲ Καλιγούλας, ἢ Νέρων μετὰ τὰς ἐπιδομασίας φονεῖται τούτους. Ὁ Κονακοῦσι μεθ' ὅλην τὴν βαλκῶδη ἀναισθησίαν του προσελκύει καὶ κατατρώγει τοὺς διασκεδάσαντας αὐτὸν ἐπὶ μικρὸν καλλιτέχνας.

Ἡ φύσις φαίνεται, ἐνδιαφερομένη περὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας, ἔδωκεν εἰς τὰ θηρία διάφορα χαρακτηριστικά, δι' ὧν προαγγελλομένη ἡ παρουσία αὐτῶν σώζει τὸν ἄνθρωπον· οὕτως ὁ λέων προτοῦ ἐπιπέσῃ εἰς ἀνθρωπίνους κατοικίας καταγγέλλει αὐτὸν διὰ τριῶν βρυχηθῶν, τριῶν ἀληθῶν βροντῶν. Φρικώδης τις ὠρυγμὸς ἀγγέλλει τὴν παρουσίαν τῆς τίγρεως. Ὁ κροκόδειλος διὰ νὰ προσελκύσῃ τὸ θυμὸν τοῦ θηρνεῖ ὡς νήπιον ἐντὸς τῶν καλαμώνων τῶν ποταμῶν. Προτοῦ προσβῇ τὸν ἀντίπαλόν του, ὁ κροτάλιος ταράσσει τὰς φολίδας του καὶ κρούει οὕτω τὸν κώδωνα τοῦ θανάτου. Ἐρπετὸν τι, ὁ Φόρσα, κατὰ τοῦ δηγμάτος τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιστήμη δὲν εὑρεν ἔτι φάρμακον, κηρύττει τὴν παρουσίαν του διὰ φρικωδῶν λυγμῶν.

Καὶ ὁ Κονακοῦσι ἐπίσης προειδοποιεῖ τὸν ἄνθρωπον περὶ τῆς κινδυνώδους παρουσίας του. Ἐρπων ἐπὶ τῆς χλόης ἀφίνει ἀνυπόφερτον ὀσμὴν μόσχου. Ἡ δυσάρεστος αὕτη ὀσμὴ εἶναι ἡ εἰδησις τῆς φύσεως πρὸς τὸν ἄνθρωπον λέγουσα αὐτῷ: « Ἀπομακρύνθητι ἀπὸ τῆς δηλητηριώδους ταύτης ἀτμοσφαιράς ἢ θέλῃς νὰ ζήσῃς· διότι τὸ πᾶν πλησίον τοῦ Κονακοῦσι ἀποθνήσκει ».

Ὁ πελώριος οὗτος ὄφις, ὁ φοβερὸς τοῖς πᾶσι, ἔχει ἀντίπαλον φρικώδη κατορθοῦντα νὰ καταβάλλῃ τὴν τε ἰσχὺν καὶ λύσσαν αὐτοῦ. Οὗτος εἶναι μικρὸν ἔντομον, ὁ μύρμηξ τῆς Βραζιλίας. Εἷς μύρμηξ βεβαίως εἶναι μηδὲν, ἀλλὰ πέντε, ἔξ διεσκατομύρια μυρμηκῶν, δὲν εἶναι μόνον ἐπικίνδυνα, ἀλλὰ ἱκανὰ νὰ νικήσωσι, νὰ θανατώσωσιν. Ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ ἔρπετος, ὅλος ὁ κόσμος τῶν μυρμηκῶν ἐξεγείρεται καὶ βαδίζει πρὸς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἀναρριγόμενος ἐπὶ τοῦ ληθαργούντος τέρατος. Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, ὁ Κονακοῦσι καὶ ἡ ὠραία αὐτοῦ περιβολὴ ἐξαφανίζονται ὑπὸ τὴν βομβοῦσαν μάζαν τῶν μυρμηκῶν, ὁ ὄφις καθίσταται αἰχμαλωτὸς τῶν μυρμηκῶν. Πρὸς τί πλέον αἱ χρυσαὶ αὐτοῦ σπείραι, ἡ πύρινος γλῶσσα, ὁ ἀδαμαντοποικίλτος ὀπλισμός, οἱ φοβεροὶ ὀδόντες; Τίς τύραννος δύναται ν' ἀντισταθῇ εἰς τὴν ὀσμὴν ὀλοκλήρου λαοῦ; Πάραυτα ὁ γιγάντειος ὄφις ἀνατέμνεται καὶ ἐκ τῆς φρικώδους μάχης του δὲν παραμένει πλέον ἢ ὁ σκελετός. Ὁ γίγας εὑρε τὸν ἀνώτερόν του — ἐν ἔντομον.

N. X. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΧΑΡΤΗΣ ΤΗΝΟΥ

«Χάρτης τῆς νήσου Τήνου συνταχθεὶς κατὰ τὸν Ἀγγλικὸν ὑδρογραφικὸν χάρτην ἐν κλίμακι ηὔξημένῃ, ὑπὸ τῶν πυγιοῦχων ἀρχιτεκτόνων Γ. Ι. Εὐγενείου, Π. Ν. Ι. Μοσχονά, Ν. Δ. Κλάβη, Μ. Ι. Εὐγενείου, Π. Μαρκοῦτζου. Τὰ ὕψη τῶν ὀρέων ὡς καὶ αἱ βυθομετρήσεις τοῦ λιμένος ἐλήφθησαν εἰς Γαλλ. μ. αἱ δὲ τῆς περιμέτρου εἰς Ἀγγλικὰ. Ἐν Τήνῳ 1892. 0,52×0,69.»

Ὁ ἄρτι ἐκδοθεὶς ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον τοπογραφικὸς χάρτης τῆς Τήνου συντάχθη ἐξ αὐτοψίας καὶ ἐπιτοπίου ἐπίσης ἐρεῦνης. Ἀπλὴ ἐπιθεώρησις αὐτοῦ καὶ πρόχειρος μελέτη μαρτυρεῖ ὅτι οἱ φιλοπνησάντες αὐτὸν εἰργάσθησαν ἐπιμελῶς καὶ μετὰ προθυμίας, ὡς πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν διαγραφὴν τοῦ ἀναγλύφου τῆς νήσου καὶ τὴν ὀνοματογραφίαν· καταφαίνεται δὲ ἐκ τῆς ὅλης ἐργασίας ὁ ἐξῆλος καὶ οἱ κόποι, οὓς κατέβαλον, οἵτινες εἶνε πάντοτε παρακολούθημα τῶν τοιοῦτου εἰδὸς ἐργασιῶν.

Τὰ ὀνόματα τὰ γεωγραφικὰ χωρίων, ὀρέων, βράχων, τοποθεσιῶν ἄλλων μικρῶν καὶ μεγάλων ἐγράφθησαν ὡς

προφέρονται ὑπὸ τῶν ἐγγωρίων, ὅπερ εἶνε μέγιστον προσὸν τοῦ χαρτογραφικοῦ πίνακος, προσδίδον εἰς αὐτὸν καὶ φιλολογικὴν ἀξίαν· διακρίνονται δὲ κατὰ εἶδη διὰ διαφόρου σχήματος γραμμῶν, τὸ ὅποιον συμβάλλει μεγάλως εἰς τὴν ἀνοικωτέραν χρῆσιν τοῦ πίνακος καὶ κατανόησιν τῶν οἰκουμένων μερῶν ἀπὸ τῶν μὴ τοιούτων. Ἐπίσης δὲ φαίνεται ἐπιμελεμένη ἡ χάραξις τῶν διαφόρων ρευματιῶν τῆς νήσου, δι' ὧν διακρίνεται ἄριστα ἡ διανομὴ τῶν ὁμβρίων ὑδάτων καὶ ἡ διεύθυνσις τῆς ροῆς αὐτῶν. Ἡ ὑψημένη κλίμαξ, ἐν τῇ ὁποίᾳ συνετέθη ὁ πίναξ, ἐπέτρεψεν ὅπως ἀναγράφῃσι λεπτομερείας, αἷς δὲν ἐχωρεῖ ἡ μικρὰ κλίμαξ τοῦ Ἀγγλικοῦ χάρτου. Ἐν γένει δὲ φαίνεται ὅτι ἡ ἀνάπτυξις καὶ τὸ διάγραμμα τῶν παραλίων ἐγένετο μετὰ τῆς προσηκούσης ἀκριθείας καὶ ἐπιμελείας.

Ἰπάρχουσιν ὅμως ἐν τῷ πίνακι καὶ ἐλλείψεις τινές, αἷς σημειούμεν ἐνταῦθα, ὅπως ἐν δευτέρᾳ αὐτοῦ ἐκδόσει διορθωθῶσιν.

Ἐν ταῖς πρώταις παρτηροῦμεν ὅτι οἱ φιλοπονήσαντες τὸν χάρτην παρέλιπον τὴν σημείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῆς κλίμακος· καὶ σημειοῦται μὲν γραμμὴ τις ἐμφαίνουσα ἐν χιλιόμετρον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὁ ἀριθμὸς, ὅστις εἶνε 1:24,000, ἦτο δὲ ἀνάγκη νὰ τεθῇ οὗτος ὅπως ὁ ἀναγνώστης γνωρίζῃ ἀμέσως ὅτι τὸ 1]1000 τοῦ μέτρου ἀναλογεῖ κατὰ τὸν πίνακα πρὸς 240 μέτρα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Δεύτερον τὰ βάθη τῆς θαλάσσης τοῦ μὲν λιμένος σημειοῦνται εἰς μέτρα γαλλικὰ, τῆς δὲ περὶ τὴν νήσον θαλάσσης εἰς μέτρα ἀγγλικὰ. Ἀλλὰ τίνα μέτρα ἀγγλικὰ, παρέλιπον νὰ σημειώσωσι, πόδας γυάρδας, ὀργυιάς; Ἐκ παραβολῆς πρὸς τὸν Ἀγγλικὸν χάρτην εἶδομεν ὅτι οἱ ἀριθμοὶ τοῦ βάθους τῆς θαλάσσης σημειοῦσιν ὀργυιάς· τοῦτο ὅμως ἔπρεπε νὰ σημειωθῇ ῥητῶς, διότι δὲν μαντεύεται. Δὲν ἐννοοῦμεν δὲ διατὶ τὸ βάθος τοῦ λιμένος ἐλήφθη εἰς μέτρα γαλλικὰ, ἐνῶ συνήθως πάντες οἱ ναυτικοὶ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης μετροῦσι κατὰ ὀργυιάς.

Ἐπίσης ἐκ τοῦ χάρτου λείπει ἡ σημείωσις τοῦ πλάτους, σημειουμένων μόνον 40 λεπτῶν, ἀλλὰ τίνος μοίρας πλάτους δὲν φαίνεται ἐπιστημονικῶς. Ἐπρεπε νὰ τεθῇ ἐν τῷ περιθωρίῳ ἡ 37°, ὅπως ἐπὶ τοῦ χάρτου τούτου δύναται τις νὰ εὐρίσκη τὸ μήκος καὶ πλάτος τῶν διαφόρων τμημάτων τῆς νήσου. Παρελείφθη δ' ἐπίσης καὶ ἡ σημείωσις ὅποιον μήκος φέρει ὁ χάρτης τοῦ μεσημβρινοῦ τῆς Φέρου ἢ τοῦ Γρενουισίου; Οἱ εἰδικοί γνωρίζουσι ταῦτα καὶ τὰ εὐρίσκουσιν εὐκόλως, ἀλλ' οἱ πολλοὶ ἀναγνώσται πρέπει νὰ τὰ εὐρίσκωσιν ἀναγεγραμμένα ἐν τῷ ὑπομνήματι ἢ τοῖς περιθωρίοις.

Ἐπίσης ἐν τῷ ὑπομνήματι δὲν σημειοῦται πῶς ἐγένοντο αἱ καταμετρήσεις τῶν ὑψῶν τῶν ὀρέων, διὰ βαρομέτρου ἢ ἄλλως πῶς: Διότι παρετηρήσαμεν μεταξὺ τῶν ὑψῶν τοῦ Ἀγγλικοῦ πίνακος καὶ τῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ μεγάλην διαφορὰν ἐπὶ ἑλαττον. Ὁ Τσικνιαῆς π. χ. τὸ ὑψηλότερον ἕρος τῆς νήσου ἐν μὲν τῷ ἀγγλικῷ πίνακι σημειοῦται ἔχων ὕψος 2340 πόδας ἀγγλικούς ἦτοι μέτρα γαλλικὰ 712, ἐν δὲ τῷ Ἑλληνικῷ μέτρα 685.

Ταῦτα ἐσημειώσαμεν οὐχὶ ὅπως ἐπικρίνωμεν ἐργασίαν ἄλλως καθ' ὅλα τὰ λοιπὰ ἀξίαν λόγου καὶ τιμῶσαν τοὺς ἀναλθόντας αὐτὴν ἐξ ἀξιεπαίνου πρωτοβουλίας, ἥτις ἀπαιτεῖ κόπον καὶ μελέτην μεγάλην, ἀλλ' ὅπως ἐν δευτέρᾳ ἐκδόσει διορθωθῶσιν αἱ μικραὶ αὗται παραλείψεις, ὧν ἡ διόρθωσις εἶνε εὐχερής.

A. M



ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑ

εἰς τὰς ἐπιγραφὰς τῆς Ἀγίας Σοφίας τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ.

Α'. ἐπιγραφή ἐπὶ τοῦ θόλου.

α' μέρος

Ἀμρότεροι, ἐγὼ καὶ ὁ κ. Σπυρίδων Λάμπρος, εἶχομεν καὶ δίκαιον καὶ ἄδικον.

Δίκαιον εἶχον ἐγὼ ἰσχυρισάμενος: «Κατὰ τὴν ἐν ἔτει 1889 γενομένην ὑπ' ἐμοῦ ἀνακάλυψιν — μετὰ τὸ τελευταῖον γράμμα ἰσχυρίζομαι ὅτι ἀκολουθοῦσιν ἀφανῆ δύο ἢ τρία ἄλλα γράμματα. — Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν — ἐπεισα ἐμαυτὸν ὅτι μετὰ τὸ τελευταῖον γράμμα, ὅπερ κατ' ἐμὲ ἦτο, Γ (ἑξάκις χιλιοστοῦ), ἠκολούθει ἕτερον»· ἄδικον εἶχεν ὁ κ. Λάμπρος γράφας: «Ὅρθως φαίνεται διαγνοῦς ὁ φιλότιμος ἐκδότης ὅτι μετὰ τὸ τελευταῖον — γράμμα, ὅπερ οὐδὲν ἄλλο δύναται εὐλόγως νὰ εἶνε ἢ Γ = 6000, εἶπετο καὶ ἕτερον· ζήτημα δὲ μόνον εἶνε ἂν ἦτο ἐν καὶ μόνον». Νομίζω ὅτι ὁ λόγος μου ἦτο σαφέστερος ἢ ὥστε νὰ ἐπιτρέψῃ δισταχμόν τινα ἢ καὶ παρεξήγησιν. Καὶ δευτέρα δὲ ἀνάβασις εἰς τὸν θόλον καὶ ἐξετάσις τῶν ἐν αὐτῷ μὲ ἐπίσειεν ἄμα μὲν ὅτι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος γράμμα (ἢ, ἀκριβέστερον, λείψανον), ὅπερ εὐλόγως θὰ ἦδύνατο νὰ ἐκληρθῇ καὶ ὡς κόσμημα (καὶ τότε τὸν ἀριθμὸν τοῦ ἔτους θὰ ἀνέζήτηι τις ἐν τινι τῶν ἄλλων μικροτέρων πλακίων τοῦ θόλου), ἦτο τὸ ἄνω μέρος τοῦ

Ε

(= Γ, ἑξάκις χιλιοστοῦ), οὗ τὸ λοιπὸν κάτω μέρος διέκρινε ὑπὸ τῇ Τουρκικῇ ἐρυθρᾷ ταινίᾳ, ἅμα δὲ ὅτι κατόπιν ὑπάρχει τόπος ἐν τῷ ἐρθραμένῳ πλακίῳ τοῦ α' μέρους τῆς ἐπιγραφῆς (ἄνευ λόγου δὲ δὲν παρετήρησα ἐν τῇ «Ἐστία» ὅτι τῆς ἐπιγραφῆς ἀμρότερα τὰ μέρη κείνται ἐν πλακίοις) πρὸς ἐν καὶ μόνον γράμμα. Περὶ τούτου θὰ πείσῃ ἐαυτὸν καὶ ὁ κ. Λάμπρος εὐκολώτερον ὅταν δημοσιευθῶσι τὰ «πανομοιοτύπα» τῶν ἐπιγραφῶν, διότι ἐν τῇ «Ἐστία» τὸ σχῆμα αὐτῶν δὲν ἦδύνατο νὰ ἀποδοθῇ πιστῶς διὰ κοινῶν χαρακτήρων. Ἐν τῷ παρόντι ἀκοῦμαι νὰ προσπαρητηρήσω ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ ἐν γράμμα μετὰ δυσκολίας χωρεῖ.

Πάλιν, ἄδικον εἶχον ἐγὼ προτείνας πρὸς συμπλήρωσιν ἐν τῶν τεσσάρων γραμμῶν, δίκαιον δὲ ὁ κ. Λάμπρος ἀποδεκτὸν κηρύξας μόνον τὸ πρῶτον αὐτῶν, τὸ Δ. Κατὰ ταῦτα, ἔτος τοῦ ψηφιδωτοῦ κόσμου τοῦ θόλου (τῆς Ἀναλήψεως τῆς μεγαλοπρεπέστατα καὶ κάλλιστα εἰκονισμένης) εἶναι τὸ 495 οὐ ἀπὸ Χριστοῦ, ὁ πέμπτος αἰὼν ρθίνων, οὐκ ἀπέχων τῶν δύο πρώτων τριτημερίων τοῦ ἔκτου αἰῶνος, ἅτινα οἱ σοφοὶ Texier καὶ Bayet ὥρισαν ἐκ τε ἄλλων τεκμηρίων κρίναντες καὶ ἐκ τοῦ ἐν τῷ Ἀγίῳ